

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2021/005 van:

mevrouw XXX, geboren XXX, ten tijde van de klacht verblijvend in de Woenselse Poort, XXX, onderdeel van GGzE.

tot het navolgende oordeel gekomen inzake het verzoek van klaagster om een schadevergoeding zoals bedoeld in artikel 10:11 lid 1 Wvggz naar aanleiding van de beslissing van de klachtencommissie van 15 februari 2021.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft op 15 februari 2021 de klacht van klaagster over

- De beslissing van 9 november 2020 tot uitvoering van de zorgmachtiging gegrond verklaard. De beslissing van 9 november 2020 richtte zich op het insluiten van klaagster in een separeerverblijf.
- De beslissing van 21 januari 2021 gegrond verklaard over het verlenen van verplichte zorg door klaagster in te sluiten in een separeerruimte.

Bij deze beslissing heeft de klachtencommissie klaagster in de gelegenheid gesteld om zich nader uit te laten over de door haar verzochte schadevergoeding en dat verzoek nader te onderbouwen. De klachtencommissie ontving deze nadere onderbouwing op 16 maart 2021. Verweerster is door de klachtencommissie nadat zij de nadere onderbouwing van klaagster had ontvangen in de gelegenheid gesteld om zich daar eveneens over uit te laten. De reactie van verweerster werd door de klachtencommissie ontvangen op 22 maart 2021.

De beslissing op het verzoek om schadevergoeding is bepaald op 15 mei 2021.

2. Standpunt van de klaagster

Klaagster is van mening dat haar in de periode van 9 november 2020 tot eind februari 2021 onrecht is aangedaan. Zij is daarom van mening dat zij daarvoor door GGzE (zorgaanbieder) in financiële zin behoort te worden gecompenseerd.

Voor de onderbouwing van het verzoek om schadevergoeding verwijst klaagster naar het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam *“Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk?”* uit 2019. En naar een versie van het in dit onderzoeksrapport voorgestelde forfaitaire stelsel, dat inmiddels is aangepast (stelsel 2.0), waarbij bedragen voor vormfouten zijn verlaagd en waarbij cumulatie van fouten en bedragen aan een maximum worden gebonden.

Het is klaagster bekend dat de klachtencommissie vooralsnog een forfaitaire benadering bij het vaststellen van de hoogte van een verzochte schadevergoeding niet volgt.

Klaagster gaat er vanuit dat voldaan is aan de juridische eisen voor het toekennen van de verlangde schadevergoeding en dat voldoende aannemelijk is dat er sprake is van schade ten gevolge van de met de klacht samenhangende normschending(en).

Het is klaagster ook bekend dat de klachtencommissie tot op heden bij het vaststellen van een schadevergoeding aan heeft gegeven dat zij de standaardbedragen tegemoetkomingen die voor het gevangeniswezen gelden als uitgangspunt zal nemen voor het vaststellen van de schadevergoeding.

Klaagster brengt bij de klachtencommissie onder de aandacht dat uit jurisprudentie van de RSJ is op te maken dat de tegemoetkoming is bedoeld voor het 'ondervonden ongemak' door klager. Dit betekent dat de tegemoetkoming niet bedoeld is als (materiële) schadevergoeding, maar dat het een symbolische tegemoetkoming is voor het door de klager ondervonden ongemak als gevolg van de bestreden beslissing.

De Wvggz spreekt expliciet over een schadevergoeding en niet over een tegemoetkoming.

Klaagster behoudt zich het recht voor om een aanvullende begroting in te dienen, bijvoorbeeld bij de rechter ter gelegenheid van een eventuele vervolgfase van klachtbehandeling op grond van artikel 10:7 lid 1 Wvggz.

Uit de beslissing op de klacht 2021/005 is op te maken dat ten aanzien van klaagster sprake is geweest van normovertredend handelen.

De beslissing van 9 november 2020 om klaagster in te sluiten in een separeerverblijf was voor wat betreft de volgende aspecten normovertredend.

- de zorgverantwoordelijke heeft ter uitvoering van de zorgmachtiging een beslissing tot verplichte zorg genomen zonder zich op de hoogte te stellen van de actuele gezondheidssituatie van de patiënt, zonder met de patiënt overleg te hebben gevoerd en (als hij geen psychiater is) zonder overeenstemming te hebben bereikt met de geneesheer-directeur.
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten, criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg als bedoeld in artikel 2:1 lid 1, lid 2, lid 3, lid 6, lid 8 en lid 9, artikel 3:3 en artikel 3:4 Wvggz gehandeld;
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten als bedoeld in artikel 2:1 lid 4, lid 5 en lid 7 Wvggz gehandeld.

De beslissing van 21 januari 2021 om klaagster in te sluiten in een separeerverblijf (vanaf 16 januari 2021) was voor wat betreft de volgende aspecten normovertredend.

- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten, criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg als bedoeld in artikel 2:1 lid 1, lid 2, lid 3, lid 6, lid 8 en lid 9, artikel 3:3 en artikel 3:4 Wvggz gehandeld;
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten als bedoeld in artikel 2:1 lid 4, lid 5 en lid 7 Wvggz gehandeld;
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de vereisten van artikel 8:9 leden 1 en 4 Wvggz gehandeld.

Als gevolg van het normovertredend handelen heeft klaagster immateriële schade geleden, die er niet was geweest als overeenkomstig de geldende normering was gehandeld. En dit geldt zowel voor de aangegeven tekortkomingen afzonderlijk, als voor die tekortkomingen in combinatie.

In de woorden van klaagster is sprake (geweest) van ervaren/gevoelens van eenzaamheid, onmacht, onzekerheid, bezorgdheid, ongerustheid, pijn, angst, verdriet, spanning, frustratie en niet serieus genomen te zijn.

Op basis van het genoemde forfaitair stelsel 2.0 kan voor wat betreft de immateriële schade tot de volgende begroting worden gekomen.

De beslissing van 9 november 2020 om klaagster in te sluiten in een separeerverblijf:

- de zorgverantwoordelijke heeft ter uitvoering van de zorgmachtiging een beslissing tot verplichte zorg genomen zonder zich op de hoogte te stellen van de actuele gezondheidssituatie van de patiënt, zonder met de patiënt overleg te hebben gevoerd en (als hij geen psychiater is) zonder overeenstemming te hebben bereikt met de geneesheer-directeur. De normschending heeft minstens 4 weken geduurd. Het forfaitaire stelsel gaat bij een dergelijke schending uit van een schadebedrag van € 1000,-;
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten, criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg als bedoeld in artikel 2:1 lid 1, lid 2, lid 3, lid 6, lid 8 en lid 9, artikel 3:3 en artikel 3:4 Wvggz gehandeld; De normschending heeft minstens 4 weken geduurd. Het forfaitaire stelsel gaat bij een dergelijke schending uit van een schadebedrag van € 1000,-;

- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten als bedoeld in artikel 2:1 lid 4, lid 5 en lid 7 Wvggz gehandeld. De normschending heeft minstens 4 weken geduurd. Het forfaitaire stelsel gaat bij een dergelijke schending uit van een schadebedrag van € 50,-.

De beslissing van 21 januari 2021 om klaagster in te sluiten in een separeerverblijf (vanaf 16 januari 2021):

- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten, criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg als bedoeld in artikel 2:1 lid 1, lid 2, lid 3, lid 6, lid 8 en lid 9, artikel 3:3 en artikel 3:4 Wvggz gehandeld; De normschending heeft minstens 4 weken geduurd. Het forfaitaire stelsel gaat bij een dergelijke schending uit van een schadebedrag van € 1000,-;
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de algemene uitgangspunten als bedoeld in artikel 2:1 lid 4, lid 5 en lid 7 Wvggz gehandeld. De normschending heeft minstens 4 weken geduurd. Het forfaitaire stelsel gaat bij een dergelijke schending uit van een schadebedrag van € 50,-;
- de zorgverantwoordelijke heeft bij zijn beslissing niet naar de vereisten van artikel 8:9 leden 1 en 4 Wvggz gehandeld. De normschending heeft minstens 4 weken geduurd. Het forfaitaire stelsel gaat bij een dergelijke schending uit van een schadebedrag van € 1050,- (€1000,- + € 50,-).

Gezien de cumulatie van vormfouten en rechtsinbreuken wordt een maximum gehanteerd van € 150 voor vormfouten en € 1500,- voor rechtsinbreuken. Hiermee komt het schadebedrag op € 1650,- voor een minstens 4 weken durende (onterechte en onrechtmatige) separatie.

Klaagster verzoekt de klachtencommissie om haar de gevraagde schadevergoeding toe te kennen.

3. Standpunt van de verweerster

Verweerster constateert dat klaagster van oordeel is dat haar tijdens de betreffende periodes waarover zij klaagt onrecht is aangedaan en zij is van mening dat zij daarvoor door de GGzE in financiële zin behoort te worden gecompenseerd. Volgens klaagster werd niet, althans onvoldoende, voldaan aan verschillende formele vereisten voor de besluitvorming over het verlenen van verplichte zorg.

Ten eerste wil verweerster opmerken dat de klachtencommissie slechts de klachten over de beslissingen van 9 november 2020 en 21 januari 2021 door formeel verzuim gegrond heeft verklaard.

Daarnaast heeft klaagster pas op 18 januari 2021 voor het eerst haar klacht bekend gemaakt. Verweerster is dan ook verbaasd dat er een dermate hoog bedrag aan schadevergoeding wordt gevraagd voor immateriële schade terwijl klaagster pas een laat stadium haar klacht indient. Verweerster is de mening toegedaan dat er in casu geen sprake is geweest van immateriële schade, met name door het erg late indienen van de klacht en door het gebrek aan concrete onderbouwing van de schade.

Verweerster betwijfelt de zienswijze van klaagster dat alleen al door het ontbreken van het op schrift stellen van de afweging tot wils(on)bekwaamheid en het inschatten van de gezondheidstoestand van klaagster nadeel wordt geleden. De beslissing tot insluiten valt of staat immers niet met een schriftelijke weergave van deze wilsbekwaamheid, maar behelst veelal tal van gesprekken met klaagster, zowel voor en tijdens de beperking waarbij constant de wilsbekwaamheid van klaagster wordt ingeschat. Dat dit niet op schrift is gesteld kan worden gezien als verzuim, maar deze aspecten zijn wel degelijk aan de orde gekomen bij het nemen van de besluiten.

Mocht de klachtencommissie toch overgaan tot het doen van een schadevergoeding dan wijst verweerster graag op het volgende.

Vorig jaar heeft de rechtbank 's Hertogenbosch verschillende uitspraken gedaan betreffende cliënten binnen De Woenselse Poort en de vraag om schadevergoeding. De rechtbank heeft daarbij schadevergoedingen toegekend waarbij rekening is gehouden met de individuele situatie per geval. Recentelijk betrof het een cliënte met de titel tbs met dwang waarbij de rechtbank conform RSJ-richtlijnen heeft geoordeeld. Tevens is er een uitspraak gedaan waarbij een cliënt wegens een formeel verzuim, niet tijdig verzenden aanvraag zorgmachtiging, zonder juiste titel in de separeer

heeft verbleven. De betreffende rechter heeft in dit geval verwezen naar eerdere rechtspraak om zo individueel en casusgericht te bepalen wat de hoogte van de schadevergoeding dient te zijn.

Verweerster verzoekt de klachtencommissie om het verzoek om schadevergoeding af te wijzen.

4. Beoordeling

Klaagster heeft de klachtencommissie verzocht om haar een schadevergoeding van in totaal € 1650,- toe te kennen. Zij heeft haar verzoek om schadevergoeding onderbouwd door te verwijzen naar het forfaitaire stelsel voor schadevergoeding dat wordt voorgesteld in het rapport uit 2019 van de Universiteit van Amsterdam “Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg; wat is billijk”.

De klachtencommissie heeft tot nu toe bij het toekennen van schadevergoedingen aansluiting gezocht bij het systeem van Standaardbedragen Tegemoetkomingen, zoals dat in het gevangeniswezen wordt gebruikt. Een belangrijke reden daarvoor was dat het merendeel van de klachten van GGzE wordt ingediend door patiënten van de forensische kliniek De Woenselse Poort. Door bij het RSJ-systeem aansluiting te zoeken wordt voorkomen dat een patiënt met een strafrechtelijke titel van wie een vrijwel gelijklopende klacht gegrond wordt verklaard door de klachtencommissie in het gevangeniswezen een veel lagere schadevergoeding wordt toegekend, dan door de klachtencommissie voor GGzE, omdat de laatste klachtencommissie zich gebonden acht aan de schadevergoedingsregeling van de Universiteit van Amsterdam.

Een andere belangrijke reden voor de klachtencommissie om aansluiting te zoeken bij het RSJ-systeem was dat de bedragen, met name voor klachten die om procedurele redenen gegrond verklaard worden, in de regeling van de Universiteit van Amsterdam in de ogen van de klachtencommissie zodanig hoog zijn dat dat reeds een reden kan zijn om een klacht in te dienen in de hoop dat deze klacht gegrond wordt verklaard en er dus een schadevergoeding volgt. De klachtencommissie heeft inmiddels enkele verzoeken om schadevergoeding voorgelegd gekregen die er op lijken te duiden dat de mogelijkheid om schadevergoeding te vragen wanneer een klacht door de klachtencommissie gegrond wordt verklaard door klagers gezien wordt als een mogelijkheid om extra financiële middelen te verwerven. Naarmate de schadevergoedingen hoger zijn zal deze neiging naar de klachtencommissie vreest alleen maar toenemen.

Zowel het RSJ-systeem, als het door de Universiteit van Amsterdam voorgestelde systeem van schadevergoedingen gaat uit van vaste bedragen die worden toegekend wanneer een klacht gegrond wordt verklaard. Het zijn beide dus forfaitaire systemen voor het bepalen van een schadevergoeding. De klachtencommissie heeft dus geen principiële bezwaren tegen een systeem om schadevergoedingen toe te kennen op basis van richtlijnen met vaste bedragen. De Wvvgz biedt de klachtencommissie de mogelijkheid om een schadevergoeding naar billijkheid vast te stellen en dus om af te wijken van een dergelijke richtlijnen als die in de ogen van de klachtencommissie onbillijk uitpakken voor een klager.

Door klaagster wordt vervolgens naar voren gebracht dat het RSJ-systeem bedoeld is als een materiële tegemoetkoming voor ondervonden ongemak en dat het systeem niet bedoeld is als een materiële schadevergoeding. Het ontgaat de klachtencommissie wat klaagster hiermee duidelijk wil maken. Ten principale is er geen verschil tussen beide forfaitaire systemen. Er is wel een groot verschil in de hoogte van de bedragen waarop een klager aanspraak kan maken als een klacht gegrond wordt bevonden. En alleen de hoogte van de schadeloosstelling in een forfaitair systeem maakt in de ogen van de klachtencommissie niet het verschil of er sprake is van vergoeding van ondervonden ongemak of van werkelijk geleden schade.

Verder heeft de klachtencommissie al eerder het standpunt ingenomen dat door ter onderbouwing van een verzoek om schadevergoeding alleen te verwijzen naar een forfaitair stelsel dat door de Universiteit van Amsterdam is ontwikkeld, wordt miskend dat concreet aannemelijk gemaakt dient te worden dat een vormverzuim leidt tot materiële of immateriële schade. Dat laatste kan bijvoorbeeld het geval zijn als een betrokkene langere tijd in onzekerheid of spanning verkeert doordat hij/zij niet weet waar hij/zij aan toe is. Of dat onduidelijkheid bestaat over de vraag of een klacht ingediend kan worden. Of dat sprake is van verplichte zorg in de vorm van bijvoorbeeld medicatie

of insluiting zonder dat daarvoor een juridische grondslag bestaat en dus sprake is van een rechtstreekse inbreuk op de persoonlijke integriteit van een betrokkene.

4.1. Formele vereisten

De klachtencommissie is bevoegd op grond van de artikelen 10:3 juncto 10:11 Wvggz een billijke schadevergoeding toe te kennen als een klacht op grond van deze artikelen gegrond wordt verklaard. Alvorens tot het toekennen van een schadevergoeding over te gaan, dient de instelling op dat voornemen in de gelegenheid te worden gesteld om zich daarover uit te laten.

De instelling is daartoe in de gelegenheid gesteld en heeft haar zienswijze kenbaar gemaakt, zoals hiervoor is overwogen.

4.2 Inhoudelijke beoordeling

Klaagster verblijft in GGzE op grond van een zorgmachtiging tot het verlenen van verplichte zorg. De zorgmachtiging werd verleend op 18 augustus 2020 en geldt tot en met 18 februari 2021.

De Wvggz biedt op grond van artikel 10:11 lid 1 Wvggz de mogelijkheid om een verzoek tot schadevergoeding te doen bij de klachtencommissie wanneer de wet niet in acht is genomen bij een verzoek als bedoeld in artikel 10:3 Wvggz, waaronder een zorgmachtiging is inbegrepen.

- Ten aanzien van de beslissing van 9 november 2020.

Op 9 november 2020 was de zorgmachtiging die voor klaagster was verleend van kracht. In de beschikking voor de zorgmachtiging is opgenomen dat insluiten als verplichte zorg kan worden verleend.

Aan de klachtencommissie is een formulier “beslissing verlenen verplichte zorg(art.8:9)” overgelegd. Dit formulier is gedateerd 10 november 2020. Uit het formulier blijkt dat op 9 november 2020 als vorm van verplichte zorg besloten is tot insluiten in een separeerverblijf.

In lid 1 van artikel 8:9 Wvggz is vastgelegd dat de zorgverantwoordelijke ter uitvoering van de crisismaatregel, de machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel of de zorgmachtiging een beslissing tot het verlenen van verplichte zorg niet neemt dan nadat hij:

- a. Zich op de hoogte heeft gesteld van de actuele gezondheidstoestand van betrokkene.
De klachtencommissie heeft vastgesteld dat de zorgverantwoordelijke klaagster niet heeft onderzocht voorafgaande aan de beslissing om haar verplichte zorg te verlenen.

Uit de overgelegde stukken blijkt dat de toenmalige zorgverantwoordelijke op 10 november 2020 met klaagster over haar voornemen om haar verplichte zorg te verlenen heeft gesproken. Hetgeen de klachtencommissie hiervoor heeft overwogen over het bepaalde in artikel 8:9 lid 1 onder a Wvggz gaat ook hier op. Bovendien wijst het woord “voornemen” er ook op dat het overleg moet plaatsvinden voordat de beslissing om verplichte zorg te verlenen wordt geëffectueerd. Ook omdat niet voldaan is aan het bepaalde in artikel 8:9 lid 1 onder b moet de klacht gegrond worden verklaard.

- b. Voor zover hij geen psychiater is, hierover overeenstemming heeft bereikt met de geneesheer-directeur,

De toenmalige zorgverantwoordelijke was geen psychiater. Volgens het BIG-register is zij gezondheidszorgpsycholoog. De klachtencommissie heeft niet kunnen vaststellen dat de zorgverantwoordelijke overeenstemming heeft bereikt met de geneesheer-directeur of diens plaatsvervanger over de voorgenomen beslissing om klaagster verplichte zorg te verlenen.

De klachtencommissie kwam tot het oordeel dat de klacht van klaagster over de beslissing van 9 november 2020 om haar verplichte zorg te verlenen gegrond moet worden verklaard omdat op twee punten niet voldaan was aan een dwingendrechtelijk voorschrift.

Door klaagster wordt aangegeven dat bij haar sprake is geweest van immateriële schade ten gevolge van de door haar ervaren gevoelens van eenzaamheid, onmacht, onzekerheid, bezorgdheid, ongerustheid, pijn, angst, verdriet, spanning, frustratie en niet-serieus genomen zijn.

De klachtencommissie wil hier opmerken dat deze opsomming van emoties de indruk wekt dat klaagster in de nacht van 9 op 10 november 2020, of anders kort daarna, bovenmatig ontdaan moet zijn geweest van het verblijf in de separeerruimte. Dat zou de begeleiders van klaagster zeker zijn opgevallen en dat zou daarom ook in de overgelegde rapportage terug te vinden moeten zijn geweest. In de rapportage is echter niets daarover te vinden. Gelet op vorenstaande acht de klachtencommissie e.e.a. onvoldoende aannemelijk. Door verweerster wordt ook gewezen op het feit dat klaagster pas geruime tijd later haar klacht en het verzoek om schadevergoeding heeft ingediend.

Het is de klachtencommissie niet gebleken dat, als de beschreven emoties zich al hebben voorgedaan, die emoties een causaal verband hebben gehad met het nalaten van de zorgverantwoordelijke om zich op de hoogte te stellen van de actuele gezondheidstoestand van klaagster op 9 november 2020 of het nalaten van het bereiken van overeenstemming met de geneesheer-directeur over het voornemen om klaagster verplichte zorg te verlenen. Immers, dat zijn de vormvereisten die in casu zijn geschonden.

De klachtencommissie acht het niet aannemelijk dat enkel en alleen het nalaten van deze twee voorschriften van artikel 8:9 Wvvgz hebben geleid tot de beschreven gevoelens van eenzaamheid, onmacht, onzekerheid, bezorgdheid, ongerustheid, pijn, angst, verdriet, spanning, frustratie en niet-serieus genomen zijn, zodat het verzoek om een schadevergoeding zal worden afgewezen.

- Ten aanzien van de beslissing van 21 januari 2021

Klaagster wordt op 21 januari 2021 overgeplaatst naar de KIB.

In de rapportage van 21 januari 2021 wordt het volgende vermeld;” Mw is gisteren ontvlucht geweest, is in de nacht opgevangen in de separeerruimte ter voorkoming van forse automutilatie. Se- pareerverblijf wordt nu afgeschaald naar een gesloten kamerprogramma vanwaar de samenwerking weer opgepakt gaat worden”.

Uit deze tekst kan opgemaakt worden dat klaagster kennelijk op 20 januari 2021 is ontvlucht en een deel van de avond en/of nacht niet op de afdeling is geweest. De klachtencommissie heeft echter in de rapportage van 20 januari 2021 geen aanwijzingen kunnen vinden dat klaagster op 20 januari ontvlucht zou zijn.

Het is de klachtencommissie dan ook niet duidelijk waar het formulier over het verlenen van verplichte zorg van 21 januari 2021 betrekking op heeft. Het is de klachtencommissie ook niet duidelijk waarom geen formulier inzake het verlenen van verplichte zorg aan klaagster voor de periode vanaf 16 januari 2021 is aangemaakt.

Dat bracht de klachtencommissie tot het oordeel dat voor zover de klacht betrekking had op de separatie en het kamerprogramma vanaf 16 januari 2021 de klacht gegrond moet worden geacht, omdat bij het nemen van de beslissing om aan klaagster verplichte zorg te verlenen geen acht is geslagen op het bepaalde in artikel 8:9 Wvvgz.

Ook hier wordt door klaagster aangegeven dat bij haar sprake is geweest van immateriële schade ten gevolge van de door haar ervaren gevoelens van eenzaamheid, onmacht, onzekerheid, bezorgdheid, ongerustheid, pijn, angst, verdriet, spanning, frustratie en niet-serieus genomen zijn. De klachtencommissie heeft ook hier twijfels of zich inderdaad al deze emoties bij klaagster hebben voorgedaan. Door klaagster wordt gesteld dat de separatie vanaf 16 januari 2021 minstens vier weken heeft geduurd.

De klachtencommissie heeft kunnen vaststellen dat klaagster op 16 januari 2021 gedurende haar verblijf in de KIB werd gesepareerd. Uit de overgelegde rapportage blijkt dat sprake was van een noodsituatie toen daartoe werd besloten. Ook in de periode daarna was sprake van een noodsituatie en er ontstond een impasse in de behandeling en begeleiding van klaagster. De noodsituatie en de impasse waren zeker niet toe te schrijven aan de emoties die de separatie bij klaagster oproep. Op 21 januari 2021 wordt klaagster overgeplaatst naar de KIB. Ook daar wordt zij ingesloten. Uit de overgelegde rapportage blijkt dat het verblijf van klaagster in de KIB tot 28 januari 2021 heeft geduurd. De toestand van klaagster was zodanig verbeterd dat zij weer kon terugkeren naar de HIC. De klachtencommissie heeft op basis van de aan haar overgelegde stukken kunnen vaststellen dat de

insluiting van klaagster in ieder geval heeft geduurd van 16 januari 2021 tot en met 28 januari 2021. Van klaagster had verwacht mogen worden dat zij, omdat ook zij wetenschap had van de stukken waarover de klachtencommissie beschikte bij de beoordeling van haar klachten, zou onderbouwen waarop haar standpunt dat de insluiting minstens vier weken heeft geduurd was gebaseerd. Verder heeft de klachtencommissie in de overgelegde rapportages geen aanknopingspunten kunnen vinden dat zich bij klaagster de gevoelens van eenzaamheid, onmacht, onzekerheid, bezorgdheid, ongerustheid, pijn, angst, verdriet, spanning, frustratie en niet-serieus genomen zijn ten gevolge van de omstandigheid dat niet was voldaan aan de voorschriften van artikel 8:9 Wvggz hebben voorgedaan. De klachtencommissie wijst het verzoek om schadevergoeding daarom af.

5. Schadevergoeding.

De klachtencommissie wijst het verzoek om schadevergoeding naar aanleiding van de gegrond verklaarde klacht over de beslissing van 9 november 2020 af.

De klachtencommissie wijst het verzoek om schadevergoeding naar aanleiding van de gegrond verklaarde klacht over de beslissing van 21 januari 2021 af.

Aldus gedaan te Eindhoven op 15 mei 2021 door de klachtencommissie van de Stichting GGzE te Eindhoven, bestaande uit de heer XXX, voorzitter, en de leden de heer XXX, psychiater, en XXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXX, secretaris.

w.g. XXX

w.g. XXX

Voor afschrift,
De secretaris
(XXX)